

Misjonijutustused

**Euro-Aasia
Divisjon**

**Jaanuar Veebruar Märts
2008**

Originaali tiitel:
Mission
First Quarter 2008

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2008

MISJONIJUTUSTUSED I kvartal 2008

Euro-Aasia Divisjon

Sellel kvartalil keskendume Euro-Aasia Divisjonile, mis ulatub peaaegu poolenisti ümber maailma – Lääne-Euroopast Ida-Aasiani ja Põhja-Jäämere polaaraladelt moslemivabariikideni lõunas. Siia kuuluvad sellised riigid nagu Armeenia, Aserbaidžaan, Gruusia, Kasahstan, Kõrgõztan, Moldova, Tadžikistan, Türkmenistan, Ukraina, Usbekistan, Valgevene ja Venemaa. Need riigid kuulusid varem Nõukogude Liidu koosseisu, kus piirati 70 aasta jooksul igasuguseid vabadusi, eriti usuvabadust. Pärast kommunismi kokkuvarisemist rõõmustasid nende riikide elanikud uute vabaduste ja eraomandi üle. Kuid enamiku jaoks on jõukuse lootus tühja läinud. Selle asemel on riigid takerdunud inflatsiooni ja töötuse probleemidesse ning inimesed peavad põhivajaduste rahuldamiseks nägema vaeva sama palju kui 15 aastat tagasi.

Esimestel aastatel pärast kommunismi kokkuvarisemist tunglesid inimesed kristlikel evangeelsetel koosolekutel ja paljudest said pühendunud kristlased. Kuid teised keskendusid materiaalsele kasule, lootes nende ümber asuvate Euroopa riikide jõukusele. Tänapäeval on Euro-Aasias rahva meelitamine evangeelsetele koosolekutele sama raske kui Lääne-Euroopas.

Liikmete arv on selle divisjoni erinevates riikides väga erinev. Divisjonis on keskmiselt üks seitsmenda päeva adventist iga 1640 elaniku kohta. Moldovas on suhe kõige parem – seal on üks adventist iga 340 elaniku kohta. Lõuna-Unioonis, kuhu kuuluvad Kasahstan, Kõrgõztan, Tadžikistan, Türkmenistan ja Usbekistan, on suhe üks adventist peaaegu 9000 elaniku kohta.

Usklikud püüavad tuua inimesi Jeesuse juurde; nad püüavad lõpetada kirikute ehituse, mille aastaid tagasi alustasid ning mõned püüavad ikka veel koguda raha, et alustada kauaigatsetud kiriku ehitamist. Kuid samal ajal kuulutavad usklikud innukalt oma usku. Eedla-Venemaal, Musta mere ääres, tunnistavad koguduseliikmed tuluselt palvegruppide, kirjanduse müümise ja koguduse uudiskirjade levitamise teel. Nad on mõistnud, et mõned inimesed tunnevad vajadust Jeesuse järele ja nad on otsustanud need inimesed üles leida.

Tõstame sel kvartalil oma südamed palves Jumala poole, et Euro-Aasia Divisjoni usklikud järgiksid Jumala juhtimist ja annaksid kõik Kristuse kätte.

Võimalused

Sel kvartalil läheb kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus

* kirikute ehitamiseks Valgevenes, Moldovasse ja Venemaale

* misjonikeskuse lõpetamiseks Kasahstanis

5. jaanuar 2008

Krasnodar, Venemaa

Jumala abistavad käed

Kui kommunism endises Nõukogude Liidus kokku varises tulid tuhanded evangeelsetele koosolekutele kuulama lootusesõnumit Jeesusest, keda nad olid põlvkondade kaupa eitanud. Kuid aja jooksul hääbus huvi religiooni vastu, kui inimesed hakkasid otsima õnne rikusest, kuulsusest ja materialismist. Praegu on evangeeliumitöö Venemaal sama keeruline kui Lääne-Euroopas, kuid koguduseliikmed jätkavad usu kuulutamist erinevatel viisidel. Krasnodaris, Edela-Venemaal Musta mere läheduses asuvas linnas kasutavad liikmed inimeste tähelepanu köitmiseks kirjandust. Kuid nad ei piirdu sellega.

Pastorid kutsuvad koguduseliikmeid üles kirjutama koguduse palveraamatusse nende inimeste nimesid, kelle eest nad palvetavad. Iga nädal palvetatakse nende inimeste eest nimeliselt ning iga nädal saavad liikmed spetsiaalselt koostatud voldikuid, et jagada inimestele, kelle pärast nad palvetavad ja muretsevad. Igas voldikus on lühike lootusrikas mõte ühest usu seisukohast.

Iga kuu neljandal hingamispäeval on võimalik kõigil saada koguduse misjonileht sõpradele ja töökaaslastele jagamiseks.

Mõned liikmed jagavad ajalehte tööl, teised oma elukohas. Lapsed ja noored levitavad ajalehti tänavatel ja poodides. Ja kui keegi leiab inimese, kes on huvitatud koguduse kohta rohkem teada saamisest, toovad koguduseliikmed neile voldikuid ja kutsuvad piiblitundides osalema.

Sageli leiavad koguduseliikmed kirjandust jagades eriliste vajadustega inimesi. Nad võtavad nende aadressid ja viivad kokku kellegagi, kes suudab täita nende vajaduse toidu või meditsiinilise abi järele või on lihtsalt sõbraks, kellega vestelda. „Me soovime olla Jumala käed,“ ütles üks naine. „Mis iganes vajadusi Jumal meile näitab, me soovime need täita Tema nimel.”

Ja seda nad teevad, mõnikord ka ootamatul moel.

Ühel koguduseliikmel on kitsefarm. Ühel päeval avastas naine, et kitsed on kaduma hakanud. Ta tabas mehe, kes viis aedikust mine-ma ühte tema kitse, ja pidas ta kinni. Mees ütles, et ta pere on näljas ning kui ta kitse maha müüb, siis saab ta perele leiba osta.

Naine palus mehel kits tagasi aedikusse panna ja valmistas mehe perele süüa. Ta pani kaasa ka mõned misjonivoldikud. Mehe pere luges neid ja soovis rohkem teada saada. Mees ei varasta enam kitsi ja töötab nüüd selle naise juures farmis. Ning tema perekond käib adventkirikus.

Üks teine pere elab õigeuspreestri lähedal. Nad külastasid preestri perekonda ja viisid neile kirjandust. Mõnikord arutasidpered koos Piibli teemadel. Kirjandus äratas huvi adventõpetuste vastu ja preester kutsus naabrid enda juurde.

Adventistid tutvustasid preestrit oma pastorile ning mõne aja pärast tuli preestri pere adventkirikusse ja hakkas hingamispäeva pidama.

Pastor kutsus preestri kaasa pidama evangeelseid koosolekuid linnas, kus polnud ei õigeusu- ega adventkirikut. Preester oli nõus ja kaks meest külastasid linna iga kodu ja kutsusid inimesi pidustustele, mis tähistasid Piibli tõlkimise 130. aastapäeva.

Programmi ajal tunnistas preester, et adventistid on õiged krist-lased ja palus piibliuurimist. Praegu käib selles linnas koos väike grupp. Ning õigeusu preester ja tema pere aitavad jagada adventisti-de voldikuid ja ajalehti oma piirkonnas.

Kolm õde-venda otsisid üürimiseks korterit. Nad palusid, et Jumal aitaks neil seda leida. Ühel päeval kohtus üks õdedest – Alla – vanema naisega, kes pakkus neile korterit. „Tulge kohe ja vaadake see üle,“ kutsus ta.

Kui nad kolmekesi olid korterisse kolinud, avastasid nad, et nende majaperenaine oli nõid, kes rääkis vaimudega. Kolm noort palvestasid naise eest, kuid nad kartsid temaga rääkida koostööst kuradiga. Selle asemel jätsid nad mõned piibliteemalised voldikud lauale, kust naine need leiaks. Naine võttiski värvilised voldikud ja luges neid. Ühe voldiku teemaks olid kuradi osavad valed. Sellest luges majaperenaine tõde nõiduse kohta, millega ta tegeles.

Kui hiljem soovis üks sõber lasta majaperenaisel endale tulevikku ennustada, siis naine keeldus ja soovitas sõbral lugeda voldikut kuradi pettuse kohta. Perenaine küsis noortelt rohkem lugemist Jumala kohta.

Krasnodari koguduseliikmed on jaganud sõpradele ja töökaaslastele rohkem kui 200 000 ühikut kirjandust. Meie misjoniannetused aitavad neil inimestel ja miljonitel teistel olla abivajajatele Jumala abistavateks käteks. Suur tänu, et ühinete teistega misjonitöö toetamises Venemaal ja üle kogu maailma.

Fakte

- * Krasnodar asub Musta mere ääres ning on populaarne puhkeala kogu Euroopas ja Siberis elavatele inimestele.
- * Selle piirkonna kogudused on võtnud eesmärgiks tutvustada neile külalistele Kristust.

12. jaanuar 2008
Kransodar, Venemaa

Vilets astja Jumala kätes

Olga Gaglojeva

Olga ja tema üksikvanemast ema elu oli raske. Kui Olga oli 5-aastane, kolisid nad Musta mere äärde Olga vanaema juurde.

Ema otsis meelerahu kirikust, kuid ikka ja jälle oli ta pettunud, kui avastas, et kirik, kus ta käib, ei järgi kümmet käsku, mille ema oli lapsepõlves pähe õppinud. Emal käis paljudes kirikutes, kuid ainult selleks, et nentida – nende õpetused ei vasta Piiblile.

Kui Olge oli 9-aastane, leidis ema Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduse ning peagi ta mõistis, et need inimesed õpetasid ja järgisid kogu Piiblit, mitte ainult osa sellest. Emal ühines kogudusega ja Olga läks temaga kaasa.

Kuid Olgale ei meeldinud kirikus. Väikeses koguduses oli ainult kolm Olga-vanust last. Ja mõnikord tuletasid lapsed Olgale meelde, et tal ei olnud isa.

Olga otsis sõprust oma tädi Galina juures. Galina oli Olgast pisut vanem ning tal polnud aega Jumala jaoks. Mida rohkem veetis Olga aega Galinaga, seda vähem tahtis ta emaga kirikusse minna.

Galina ja Olga käisid tihti diskodel, mis teismelistele meeldis. Seal kohtas Olga sõpru, kes ei hoolinud sellest, et tal isa polnud. Aja jooksul kaotas ta üldse huvi religiooni vastu.

Olga ema palus Olgal reede õhtuti koju jääda, kuid Olga tahtis tantsima minna. Vältimaks ema silma alla sattumist, võttis ta tantsu-

riided kooli kaasa, et ei peaks enne õhtust välja minekut Galinaga koju tulema.

Ühel reede hommikul pakkis Olga oma tantsuriided ja kiirustas uksest välja kooli. Teed ületades mõtles ta juba õhtustest tegevustest. Äkitselt kihutas nurga tagant välja auto ja sõitis Olgale otsa, nii et Olga lendas auto tuuleklaasi.

Olga jäi teadvusetult tänavale maha. Tema nägu oli üleni verine. Üks kaubikujuht nägi õnnetust ja peatus. Olga tuli teadvusele, kui keegi tõstis teda sõidukisse, mis viis ta haiglasse. Aeg-ajalt teadvust kaotades kuulis ta mõne sõna vestlusest. “Õnn, et ta elama jäi,” ütles üks õde, pühkides verd Olga näolt.

Arst ütles Olgale, et tema haavad ja muljutud kohad paranevad kiiresti, kuid ta sai tugeva põrutuse ning peab mõneks päevaks haiglasse jääma. Ta pidi vaikselt voodis lamama ning ei tohtinud lugeda ega kõndida.

Tunnid tundusid päevadena, päevad nädalatena ning Olgal hakkas järjest igavam ja üksildasem. Kui tema juurde külastajaid lubati, tulid mitu inimest tema ema kogudusest. Nii hea oli jälle inimestega rääkida! Üks koguduseliige andis talle lugemiseks raamatu. Kuigi Olga ei võinud seda lugeda kohe, hoidis ta selle alles ajaks, mil arst tal seda lubab.

Aga kui külalised ära läksid, oli Olgal jälle igav ja üksildane olla. Seal vaikses ruumis tegi Olga midagi, mida ta kunagi varem teinud polnud – ta palvetas. Palvetades mõistis ta, et Jumal oli päästnud tema elu. Kuigi Olga oli selle eest Jumalale tänulik, ei olnud ta ikka veel huvitatud kirikus käimisest.

Lõpuks ometi lasti Olga haiglast välja ja ta võis koju minna. Ema palus, et ta tuleks kirikusse ja tänaks Jumalat elu päästmise eest. „Ma tulen kunagi,“ lubas Olga. Aga kui ta oli juba nii terve, et võis välja minna, läks ta hoopis tantsima. Kolm kuud vältis ta kirikusse minekut.

Siis kutsus ema teda ühel reede õhtul noorte koosolemisele pas-tori kodus. Olga otsustas minna ja oma üllatuseks talle isegi meeldis.

Järgmisel päeval läks Olga emaga koos kirikusse. Ta avastas, et kogudus oli vahepeal kasvanud ja nüüd käis kirikus palju noori. Ja mis kõige parem, kõik tervitasid Olgat rõõmsalt ja väljendasid oma armastust.

Olga hakkas jälle Piiblit lugema ning tegutsema noorte hingamis-päevakooli klassis ja tegelema rajaleidjatega. Lõpuks andis ta elu Kristusele ja otsustas saada ristitud.

Peagi hakkas ta õpetama noorteklassis, kuigi ta oli mõnest õpilasest noorem. Olga leidis sügava õnne, millist ta varem polnud tundnud. Tema rõõm oli veel suurem, kui ka Galina hakkas kirikus käima ja andis oma elu Kristusele. Siis hakkas kirikus käima ka Olga vana-ema, kellele polnud adventistid kunagi meeldinud ja kes pidas ema sellepärast segaseks. Ka tema sai ristitud.

„Isegi siis, kui ma keeldusin Jumalat järgimast,“ ütleb Olga, „päästis Ta mind surmast ja juhatas enda juurde. Ma olen nii õnnelik, et saan rääkida oma usust endasugustele teismelistele, et aidata ka neil Jumala juurde jõuda.“

Fakte

- * Krasnodar, Olga kodulinn, asub Edela-Venemaal Musta mere ääres, kus veedavad oma suvepuhkuse tuhanded venelased ja eurooplased.
- * Lõuna-Venemaa kogudused Olga kodukandis jagavad lootusega täidetud kirjandust, et tutvustada inimestele Kristust.

Olga Gaglojeva (19) on Venemaal Kubano-Tšernomorskaja Liidus kommunikatsiooni ja rajaleidjate osakonna juht. Samal ajal õpib ta avalikke suhteid.

19. jaanuar 2008
Zaokski, Venemaa

Matk

Anna Parinova

Rajaleidjad läksid matkale eesmärgiga kuulutada oma usust, aga kui metsatulekahju ähvardas nende laagrikohta, oli nende ainus kaitse lootus Jumalas.

Euro-Aasia Divisjonis on rajaleidjate tööga tegeletud ainult mõne viimase aasta jooksul. Kuid rajaleidjad õpivad, et Jumala teenimiseks on mitmeid mooduseid.

Hiljuti läksid Zaokski rajaleidjad matkale ühe väikese küla lähedusse. Nad ei läinud matkatarkusi õppima, vaid oma usust kuulutama. Väikeses külas, mille lähedal nad laagri üles löid, oli ainult 15 majapidamist. Suurema osa külaelanikest on vanemad naised, kel pole kedagi, kes neid aitaks. Piirkonnas puudub bussiliiklus, seepärast peavad inimesed lähimasse poodi üsna pika maa kõndima. Enamik külaelanikke harib põldu, et varuda toitu pikkadeks külmadeks talvekuudeks.

Kord nädalas toob veoauto leiba, et külaelanikud saaksid seda osta. Auto saabumine laupäeva hommikul on nädala kõrghetk, võimalus leivaautot oodates uudiseid kuulda ja jagada.

See matk oli rajaleidjate teine käik sellesse väikesesse külla. Esimese matka ajal külastasid rajaleidjad külaelanikke, rääkides usust

ja sõlmides sõprussidemeid. Nad soovisid väga tulla külla tagasi ja veel Jeesusest kuulutada.

Rajaleidjad võtsid kingituseks kaasa kümne käsuga voldikud. Nad teadsid, et külaelanikest said vähesed kirikus käia, kuid nad hindavad kümmet käsku.

Kui rajaleidjad kohale jõudsid, panid nad laagri püsti, võtsid oma väikesed kingitused ja suundusid külla. Inimesed oli õnnelikud kümne käsuga voldikute üle ja vestlesid heameelega taas oma noorte sõpradega. Lapsi käis siin külas harva. Kui lapsed rääkisid Jumalast, esitasid naised palju küsimusi. Nad olid üllatunud ja rõõmsad, et lapsed teadsid nii palju Piiblist.

Üks naine rääkis külalistele, et tal on põlves valu ja seepärast on tal raske kõndida. Rajaleidjate juht osutas ühele grupiliikmele ja ütles: „See poiss palvetab oma haige vanaema eest. Kas sa tahaksid, et ta palvetaks ka sinu eest?“ Naine oli rabatud mõttest, et need lapsed on nõus võtma aega tema eest palvetamiseks! Pärast palvet nägid rajaleidjad tema silmis pisaraid.

Kui rajaleidjad said teada, et külaelanikud saavad kord nädalas laupäeval leivaautot oodates kokku, otsustasid nad pidada neile ootamise ajal jumalateenistuse. Nad harjutasid näidendit kadunud pojast. Laupäeva hommikul kutsusid rajaleidjad külaelanikke varem leiva järele tulema. Kui külaelanikud olid kohal, laulsid rajaleidjad neile ja esitasid näidendi. Seejärel pidas rajaleidjate juht lühikese jutluse. Külaelanikud olid noorte jumalateenistusest liigutatud.

Kuna kõigi rajaleidjate telgid ei olnud veekindlad, palvetasid nad, et nende laagrisoleku ajal ei sajak. Hingamispäeva pärastlõuna oli päikeseline kevadpäev. Puud oli säravroheliste noorte lehtedega. Mõned rajaleidjatest otsustasid minna teise läheduses asuvasse asulasse. Kui nad väikese majadekobara ligidusse jõudsid, nägid nad metsa pinnast suitsu tõusmas. Seejärel nägid nad, et tuli oli muutnud tee kõrval asuva madala ala rohu mustaks. Tuli levis ja rajaleidjad karstid, et see põletab maha nende laagriplatsi, või veelgi hullem, läheduses asuva küla! Tuli oli kustutamiseks liiga suur, seepärast nad palvetasid.

„Armas Jumal, palun saada vihma, et tuli kustuks enne, kui see meie telgid või läheduses asuvad kodud süütab. Palun kustuta sina see tuli!” palusid nad. Kohe kui nad palve lõpetasid, langesid esimesed vihmapiisad. Peagi kallas nagu oavarrest. Tuli vaibus ja kustus. Rajaleidjad oli läbimärjad, kuid õnnelikud, et Jumal saatis vihma vastuseks nende palvele. Sellest polnud lugu, et nende telgid said märjaks, sest väike küla oli päästetud!

Kui nad hiljem laagriplatsile tagasi jõudsid, kurtsid mõned rajaleidjad, et telgid said märjaks. Aga kui tule leidnud rajaleidjad selgitasid, et vihma sadas nende palve peale, olid kõik rõõmsad, teades, et Jumal kuuleb oma laste tõsisel palvel ja vastab neile.

Rajaleidjate töö Zaokskis laieneb ja lapsed otsivad uusi mooduseid, kuidas jagada häid uudiseid sellest, et Jeesus armastab kõiki.

Meie misjoniannetused aitavad noortel ja vanadel kuulutada Jumala armastusest paljudel viisidel, kodu lähedal ja kodust kaugemal. Palun andke igal nädalal heldelt misjoniannetusi.

Fakte

- * Venemaa on maailma suurima pindalaga riik. See on peaaegu kaks korda suurem kui Kanada, mis on pindala suuruselt teine riik. Venemaa hõlmab 11 ajavööndit ja kaks kontinenti – Euroopa ja Aasia. Kuid selle rahvaarv on kõigest 145 miljonit.
- * Suurem osa Venemaa elanikest elab riigi Euroopa osas Uurali mägedest lääne pool. Pealinna Moskva elanike arv on 10 miljonit ning see on Venemaa Euroopa osa keskus.
- * Adventiste on Venemaal umbes 49 000 ehk üks adventist iga 3000 elaniku kohta.

*Anna Parinova oli selle loo jutustamise ajal
Zaokski keskkooli õpetaja.
Nüüd elab ta Peterburis Venemaal.*

26. jaanuar 2008
Vladivostok, Venemaa

Nõiaringist välja

Viktoria Budulutsa

[Paluge see mina-vormis lugu ühel noorel naisterahval ette kanda.]

Minu lugu algab minu emaga. Ta kasvas üles vaeses peres. Tema isa oli meremees ja viibis harva kodus. Tema ema, minu vanaema, töötas kahel kohal, et perekonda ülal pidada. See tähendas, et ka teda polnud tihti kodus. Kui ema oli teismeline, hakkas ta vale seltskonnaga väljas käima. Ta hakkas uimasteid tarbima ja jäi rasedaks. Ning enne lapse – minu õe Saša – sündi vahistati ema röövi eest.

Mina sündisin aastaid hiljem. Minu isa jättis meid maha, kui olin alles väike.

Sageli kuulsin inimesi ütlevat „Käbi ei kuku kännust kaugele”. Sellega tahtsid nad öelda, et me käime oma ema jälgedes ja meie elu ei muutu iial paremaks. Ja tundus, et neil oli õigus.

Minu õde hakkas jooma ja suitsetama juba noorena, nagu emagi. Kui ma olin 9-aastane, hakkasin suitsetama, varsti jooma ja peagi veetsin aega vales seltskonnas. Kord tabati mind ja mu sõpru korteriröövilt. Ma olin kohkunud!

Kuigi mu õe lugu algas samamoodi nagu minul ja emal, toimus tema elus muutus. Ühel päeval kohtas ta kristlasest noormeest, kes tutvustas talle Jeesust. Tema elu muutus peaaegu üleöö; temast sai

hoopis teine inimene. Ta jättis suitsetamise ja joomise ning väljas käimise.

Ma oleksin pidanud tema pärast rõõmustama, kuid ma ei olnud rõõmus. Ma vaatasin teda ja soovisin tema moodi olla. Ta oli lubanud mind viia baaridesse, kui ma olen piisavalt vana. Kuid nüüd, selle asemel, et minuga baari minna, kutsus ta mind kirikusse ja noortegruppi ja suvelaagrisse. See ei huvitanud mind. Aga mida rohkem ma vastu ajasin, seda enam õde mu eest palvetas.

Ta kutsus mind kogu aeg kiriku tegevustesse ja lõpuks olin ma nõus minema. Ma käisin tema koguduse noortekoosolekul ja läksin temaga koos suvelaagrisse. Kuid ma olin nii halb, et pastor ei lubanud mul teine kord enam tulla. Siiski palvetas Saša mu eest. Ma mõistsin, et Saša armastas mind ja soovis mulle uut elu, kuid ma keeldusin kangekaelselt Kristust vastu võtmast. „*Kuidas ma saaksin sõbrad maha jätta?*“ mõtlesin ma.

Kaks aastat palvetas Saša minu eest, nägemata ainsatki märki muutusest. Aga siis, kui ma sain 15, said tema palved lõpuks vastatud. Kuid erinevalt Sašast, kes pöördus ja võitis kiiresti halvad harjumused, tundsin, et Kristus muutis minu elu järk-järgult. Esimene asi, mida Jumalalt palusin, oli abi suitsetamisest loobumisel. Kuna ma olin suitsetanud mitu aastat, oli loobumine tõeliselt raske. Ma jäin palju koju, et mul ei oleks kiusatust suitsetada. Sõbrad palusid mul nendega koos välja minna, aga Jumala abiga olin tugev ja jäin koju. Kui sõbrad nägid mind muutumas, käitusid nad nii, nagu mina, kui nägin Sašat muutumas. Inimesed, kellega mul oli nii tore koos olla, hakkasid mind jubedalt kohtlema. Kuna ma ei olnud enam huvitatud asjadest, mida varem tegime, hakkasid nad minu kulul nalja heitma.

Kuid Jumal näitas mulle, et ma ei jäänud millestki ilma. Õrnalt kõrvaldas ta ebajumalad, mida olin enne Päästjaga kohtumist teeninud, ning täitis tühjuse Jeesusega.

Saša oli minu kõrval sel raskel ajal ja me saime lähedaseks. Ma hakkasin mõistma, kui palju oli ta oma elust ohverdanud, et olla minu ja ema lähedal ning juhtida meid Jeesuse tundmisele.

Kui olin Jumala armastuse ja pääste vastu võtnud ja kui Jumal oli mu elust kõrvaldanud uimastid, millest olin nii kaua sõltunud, sai mu mõistus selgeks ja õppimine läks kergemini. Ma palusin koguduse-liikmetel minuga palvetada, et teada saada Jumala tahet minu elus ning Jumal juhtis mind psühholoogiat õppima. Sel alal saan aidata inimesi, kel on samasugused probleemid, kui minul olid, ja õpetada neid lapsi kasvatama teistmoodi, kui meid kasvatati.

Jeesusega on mu elus nii palju rõõmu. Mul tulevad judinad peale, kui mõtlen, kus ma võiksin praegu olla, kui mul poleks olnud palvetavat, armastavat õde ja Päästjat, kes ei andnud alla. Ma palvetan, et mu ema leiaks ka ühel päeval rõõmu, mille meie Sašaga olemeleidnud.

Mu süda valutab tuhandete inimeste pärast minu kodulinnas, kes elavad lootuseta, Jeesuseta. Ma tahan jõuda nendeni, rääkida neile Jumala armastusest ja Tema hoolitsusest nende pääste ja tuleviku eest.

Teie misjoniannetused aitavad Ida-Venemaal usklikel kergemini jõuda nendeni, kes ei tea, et Jeesus armastab neid. Tänu teile toetuse eest.

Fakte

- * Vladivostok on Venemaa tähtsaim Vaikse ookeani sadamalinn. Kommunistlikul ajal oli linna turvalisuse kaalutlustel kõigile mittekohalikele suletud. Praegu on see rohkem kui poole miljoni elanikuga linn õitsev sadama- ja tööstuslinn.
- * Vladivostoki usklikud peavad jumalateenistusi ikka veel kommunismi ajal üüritud hoone pimedas keldris. Valitsus andis neile ühe oma aja ära elanud hoone, kuid nõuab, et kogudus ehitaks kinnistule uhke kiriku.

Viktoria Budulutsa (19) on tudeng Vladivostokis Venemaal.

2. veebruar 2008
Moldova

Tõepoolest vaba!

Valentin Bogatõi ja Sergei Bežan

**„Kui nüüd Poeg teid vabastab, siis olete tõepoolest vabad“
(Joh.8:36).**

Valentin teadis Jumalast piisavalt palju, et abi vajamisel palvetada. Kuid ta ei mõistnud, et Jumal soovis rohkem kui vaid tungiv palve; Ta soovis elada tema elus.

Siberis töötamise ajal kohtus Valentin põgenenud sunnitöölisega. Kui nende tutvus halva pöörde võttis, siis Valentin tappis ta. Valentin põgenes vanglast ja läks tagasi koju Moldovasse, kuid ei saanud põgeneda süütunde eest, mis vaevas teda sooritatud mõrva pärast. Ta palvetas andestuse pärast, kuid tema patud jälitasid teda.

Siis võttis politsei ta ühel õhtul röövimise eest vahi alla. Valentin teadis, et ta on süüdi ega osutanud vastupanu.

Vanglas kohtus Valentin valvuriga, kes oli kristlane. Valvur rääkis Valentinile oma usust, aga kui ta selgitas hingamispäeva, oli Valentin segaduses. Valvur tõi Valentinile Piibli ja palus viisakalt Valentinil näidata, kus kästakse Piiblis pühapäeva pühitseda. Valentin hakkas otsima hingamispäeva-pühapäeva seoseid, kuid ei suutnud leida.

Valentin ühines teiste vangidega, kes Jumalat teenisid. Ta mõistis, et pääste on Jumala and ja me ei saa selle ärateenimiseks midagi teha. Ta võttis Jumala pääste vastu ja tundis end viimaks ometi vabana. Jeesus oli maksnud tema lunastushinna. Kuue kuu pärast sai ta ristitud.

Valentinil oli jäänud veel kuus aastat vanglakaristust kanda, kui Jumal äratas ta südametunnistuse sooritatud mõrva pärast. Valentin tunnistas mõrva ametnikele üles ja talle mõisteti eluaegne vanglakaristus. Ta viidi üle rangeima režiimiga vanglasse, kus piirati veel rohkem isiklikku vabadust, kuid tal oli rahu. Hoolimata vanglamüüridest tundis Valentin oma elus esimest korda tõelist vabadust.

Jumal juhatas Valentini meeste juurde, kes igatsesid Jumala armastuse järele ning ta toob need kadunud lambad tagasi aedikusse. Praegu on selles rangeima režiimiga vanglas seitse meest adventkristlased Valentini tunnistuse pärast. Üks neist on Sergei.

Sergei oli 20-aastane, kui ta tuli sõjaväeteenistusest suurte tulevikuplaanidega. Kuid reetlikkus muutis tema plaane ning ühel õhtul tuli politsei tema juurde koju ja võttis ta vahi alla. Alles hiljem sai ta teada, millise kuriteo sooritamises teda süüdistati. Sergei oli süütu, kuid talle mõisteti eluaegne vanglakaristus.

Teda täitis tulvav viha. Kus oli tõde? Kus oli õiglus? Ainus, kes teda uskus, oli tema ema. Ema ei kahelnud kordagi tema süütuses ning tema külastused aitasid Sergeil vangla julmusi taluda.

Üks kaasvang andis Sergeile Piibli ja kutsus teda vangla vaimulikule koosolekule. Sergei ei teadnud, kas ta tahab minna, aga kuna tal oli piisavalt aega, hakkas ta Piiblit lugema. Ta leidis, et see oli vastupandamatu ning kandis Piiblit igal pool kaasas. Ta käis jumalateenistustel ja kuulas teiste vangide tunnistusi, kuidas Jumal oli andnud nende elule mõtte. Nende sõnad tundusid Sergeile mõistlikud olevat ning ta jätkas jumalateenistustel käimist.

Sergei nägi muutusi oma elus. Viha kadus ja ta tundis lootust. Kui ta andestas neile, kes olid ta vangi saatnud, tundis ta end vabana – tõeliselt vabana. Sergei tahtis oma uut usku emaga jagada. Ta soovis, et ka ema kogeks Jumala armastust. Aga kas ta tahab? Ta palvetas enne külastust palju.

Kui Sergei ema vanglasse jõudis, rääkis Sergei emale oma uuest usust ja mida see temale tähendab. Ema kuulas ja noogutas, aga kui

Sergei kutsus teda vaimulikul teekonnal ühinema, raputas ta pead. „Mul ei ole aega,“ ütles ta vaikselt.

Sergei süda valutas, kui valvur ütles, et aeg on läbi. Pisarsilmil ütles ta: „Ema, kui sina ei taha Jumalat järgida, siis ei tee seda ka mina.“ Sergei üllatuseks oli ema nõus laskma adventistist naisel end külastada ja usust rääkida.

Sergei oli ülirõõmus, kui ema hakkas adventkirikus käima ja kavatses ristitud saada. Ka Sergei sai ristitud – teisaldatavas basseinis rangeima režiimiga vangla spordiväljakul. Ta oli 21-aastane ja vast-sündinu Kristuses.

Sergeil on nüüd elule täiesti uus vaade. Ta leidis pääste ja vabaduse Kristuses, olles samal ajal rangeima režiimiga vanglas.

„Võib-olla oli vangla ainus koht, kus ma sain Jumala leida,“ ütles Sergei. „Ma palvetan, et Jumal kasutaks mu elu, aitamaks teistel Jeesuse armastust leida. Ma olen elav tõestus salmist „kui Poeg teid vabastab, siis olete tõepoolest vabad” (Joh.8:36).

Meie misjoniannetused aitavad jõuda meeste ja naisteni vanglates kodumaal ja üle kogu maailma. Suur tänu annetuse eest!

Fakte

- * Peaaegu pool Moldova elanikest on õigeusklikud kristlased. Moldovas on peaaegu 12 000 adventisti; see teeb ühe adventisti iga 383 elaniku kohta.
- * Adventistidel on Moldovas aktiivne vanglateenistus. Nad toovad süüa, riideid ja isiklikke hügieenivahendeid trellide taga viibijaile, kaasa arvatud imikutele, kes on vangistatud emadele sündinud ja kes viibivad vanglas. Kui avanevad võimalused, jagavad nad Piibleid ja vaimulikku kirjandust.

Võimalus

- * Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest läheb Moldova pealinna Kišinjovi uue kiriku ehitamiseks.

*Valentin Bogatõi ja Sergei Bežan kannavad eluaegset
vanglakaristust Moldovas.*

9. veebruar 2008

Moldova

Armastuse vikerkaar

Charlotte Ishkanian

Kodutud lapsed saavad teise võimaluse armastuseks.

Rasked majanduslikud olud tabavad sageli kõige raskemini lapsi. Ja Euro-Aasia Divisjoni riigid on probleemidega võidelnud alates kommunismi kokkuvarisemisest. Tuhanded lapsed on jäänud orvuks, sest nende vanemad on surnud või vangis või on lapsed hüljannud, sest ei suuda nende eest hoolitseda. Paljud neist lastest elavad tänavail, hoolitsedes ise enda eest. Riigil on lastekodud, kuid sageli on need masendavad paigad, mis pakuvad vaid pisut enam, kui katust pea kohale ja lihtsat toidust.

Kuid üks vaeslastekodu on eriline. Moldova pealinnas asuv Vikerkaare lastekodu on tõesti kodu, mis on täidetud armastuse ja naeruga. Lastekodu, mida juhib rahvusvaheline organisatsioon ADRA International®, pakub turvalise sadama lastele, kes on oma elus juba liiga palju kurbust kogenud. Alguses, kui lastekodu avati, oli see endises koolihoones. Selle jahedad hallid betoonseinad ja lagunened aknad ei tõstnud just eriti seal elavate laste tuju. Siis võttis endine laevakapten koos naisega asja enda kätte. Nad tundsid, et need lapsed väärivad paremat kodu ning pakkusid, et ehitavad uue hoone. Kui keegi rahaliselt ei toetanud, ehitas paar ise maja, juhatades isiklikult ehitustöid ja valides ruumide jaoks erksaid, rõõmsaid värve.

Lastekodu on tõesti kodu. Lastel on toad, mis on värvitud sobivate lapsesõbralike värvidega. Igal lapsel on oma voodi ja kapp. Maja pererahvas õpetab lapsi nagu enda omi, näidates eeskujuga, kuidas üksteist austada ja oma kodu eest hoolitseda.

12-aastane Jura (nimi muudetud) teab, mis tunne on olla mitte kellegi oma. Ema suri, kui ta oli 5-aastane ning isa saatis ta riiklikku internaatkooli, mis oli mõeldud nende vanemate lastele, kes ei suuda ise laste eest hoolitseda. Koolis oli 600 õpilast ja keegi ei märganud Jurat, kes istus sageli nurgas ja nuttis. Jura jooksis koolist ära ja läks koju. Isa pahandas temaga ja viis ta kooli tagasi.

Jura saadeti lastekodusse, kuid mõned lapsed kohtlesid teda halvasti ning ta jooksis jälle ära. Ta läks koju, et öelda isale, kui õnnetu ta on, kuid isal oli uus naine, kes lapsi ei sallinud. Isa viis Jura linna ja andis ta ametlikult riigile.

„Mitte keegi ei taha mind,“ mõtles Jura. Ta valmistus silmitsi seisma järjekordse rämpase lastekoduga ja taluma seal elavate laste piinamist. Kuid tema üllatuseks peatus sotsiaaltöötaja maja ees, tõelise maja ees. Nad astusid majja, kus seinad olid värvitud eredates, rõõmsates värvides ning lapsed kogunesid teda tervitama. Majajepere naine tervitas teda südamlikult ja tutvustas talle tema uut perekonda. Üks poiss naeratas ja pakkus, et näitab talle ümbrust. „See koht on tõesti teistsugune!“ mõtles Jura.

Sisenedes oma uude tuppa, mis oli värvitud rohelistes toonides, kus oli sobiv voodi ja isiklik riidekapp, arvas Jura, et näeb und.

„Mulle meeldib siin,“ ütleb Jura. „Lapsed on toredad ja pererahvas kohtleb meid hästi. Kui me midagi valesti teeme, siis nad ei löö meid; nad räägivad, kuidas on õige. Ma ei ole enam mitte kellegi oma; mul on nüüd 25 venda ja õde. Lõpuks ometi on mul tõeline perekond!“

„Mulle meeldib, et laupäeva pealelõunati tulevad lähedal asuva kiriku teismelised meile külla. Nad õpetavad laule ja jutustavad lugusid Jumalast. Nad õpetasid mulle: "See ei ole õige, et sa pole mitte kellegi oma; sa oled Jumala laps!“

Irina (nimi muudetud) on 9-aastane ning ta on olnud Vikerkaare lastekodus kolm aastat. Tal on siin kaks venda ja kolm õde. Tema ja

ta õde jagavad tuba kahe teise tüdrukuga. “Minu vanim õde Katja on mulle ema eest,” ütleb Irina. “Ta kontrollib, kas ma olen korralikult riides ja kas mul on hambad pestud ning aitab koduseid ülesandeid teha.”

„Mulle meeldib Vikerkaare lastekodu, eriti minu kena tuba ja ilusate kaunistustega mängutuba. Mulle meeldivad teised lapsed ja mulle meeldib väga hea toit!“

„Me peame kõik iga päev koristama, seega tunneme, et see on tõesti meie kodu. Me soovime oma kodu eest hästi hoolitseda, sest see on nii ilus. Me hoiame seda koos puhtana, sest ei soovi, et sellega midagi halba juhtuks.“

„Me õpime siin enne sööki ja enne voodisse minekut palvetama,“ ütleb ta. „Ja laupäeviti meeldib mulle, kui noored tulevad meile laulma ja Jeesusest rääkima.“

Vikerkaare lastekodu lapsed külvavad külalised armastusega üle. Nad joonistavad pilte ja annavad neid külalistele, andes sellega märku, et nad on oodatud. ADRA International® saab toetust meie misjoniannetustest, seega on Vikerkaare lastekodu väikest viisi üks meie misjoniprojektidest. Suur tänu misjoniannetuse eest, sest see aitab inimestel üle kogu maailma Jumalat tundma õppida.

Fakte

- * ADRA International® on valitsusväline arengu- ja katastroofiabi organisatsioon, mis aitab 125 riigi elanikel elada tervislikumalt ja õnnelikumalt, hoolitsedes joogivee, ametikoolituse ja kirjaoskusprogrammide eest.
- * Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetest toetab kiriku ehitamist Moldova pealinna Kišinjovi.

Charlotte Ishkanian on ajakirja Mission toimetaja.

16. veebruar 2008
Moldova

Janunevaid hingi otsides

Valentina Iljevits

Valja on kirjandusevangelist Moldovas, väikeses riigis, mis asub Ukrainast läänes. Nagu enamikul kirjandusevangelistidest on ka Valjal palju lugusid sellest, kuidas Jumal on tema tööd õnnistanud.

Kord ühes evangeliseerimata piirkonnas töötades kohtas Valja kristlasest naist, kes oli abielus julma ja tigea uskmatuga. Valja külastas nende kodu sageli, vestles nendega sõbralikult ja palvetas nendega koos. Mõne nädala pärast märkas ta, et julm mees andis oma elu Jumalale ja palus piibliuurimist.

Kui Valja mitme nädala pärast piirkonda tagasi tuli, leidis ta, et mees oli kutsunud sõpru ja naabreid oma koju jumalateenistusele ja piibliuurimisele. Aja jooksul sai ta ristitud, olles esimene pöördunu selles piirkonnas. Praegu käib seal väikeses kirikus koos umbes 30 adventisti.

Valja on kaastundlik haigete suhtes, eriti vähihaigete suhtes. Kui ta mitu aastat tagasi võitles ise vähiga, andis ta oma elu Kristusele. Tal on meeles valu ja hirm vähiravi ajal ning ta igatseb tuua lootust neile, kes kannatavad. Ta julgustab vähihaigeid ja annab neile lugemiseks kirjandust ja väikesi raamatuid.

Ühele noormehele, kes oli ainult 25-aastane, öeldi, et tal on veel ainult mõned nädalad jäänud. Naine jäi tema juurde haiglasse, hoolitsedes tema eest ja söötes teda. Valja palvetas koos paariga ja lubas paluda, et ka kogudus teeks noormehe eest eestpalveid.

Noormees hakkas jälle ise sööma ja sai jõudu juurde. Tema haigus taandus mitmeks aastaks, mille jooksul mees ja naine valmistusid ristimiseks.

Ühel kuumal suvepäeval otsustas Valja minna haiglasse. Ta külastas kõiki patsiente, palvetades nendega ja julgustades neid. Ta pakkus raamatuid lugemiseks, kuid keegi ei tahtnud raamatuid osta. Tavaliselt müüs ta haiglas palju raamatuid, eriti neid, milles kirjutati palvest ja tervislikust eluviisist. Kuid sel päeval ei müünud ta midagi.

Kui ta haiglast lahkuma hakkas, nägi ta mõnesid patsiente siseõues istumas. Ta läks nende juurde ja hakkas tervislikust eluviisist rääkima. Aga kui ta raamatu välja võttis, katkestas teda üks naine ja ütles teistele: „Ärge neid raamatuid puutuge. Need ei ole meie kirjandus.“ Üksteise järel läksid patsiendid palatitesse tagasi, jättes Valja kahekesi naiseaga, kes oli nii äkiliselt kõnelenud.

Kui Valja mõtles, mida sellele naisele öelda, ütles naine: „Kas sul on aega minuga rääkida?“

Valja noogutas ja kuulas, kuidas see naine, Galina, oma loo jutustas. Ta jumaldas oma abikaasat, kuid mees oli ta hiljuti maha jätnud. Nüüd püüdis ta üksi kolme last kasvatada. Ta oli jäänud haigeks ja pidi operatsioonile minema. „Mind opereeritakse,“ ütles ta, „ja ma võin surra, kuid mu mees ei tule mind vaatama.“

Kui Galina lõpetas, ütles ta: „Sul on müügiks raamatuid. Ma tahan mõne osta.“ Naise soovist üllatunud Valja näitas talle raamatuid tervislikust eluviisist ja Jumala leidmisest palve kaudu. Galina ostis rohkem raamatuid, kui Valja oli sel päeval lootnud kõigile külastatud patsientidele müüa.

Valja tuli tagasi Galinat külastama ja peatse operatsiooni pärast palvetama. Ta palus, et Jumal annaks Galinale rahu. Ühe külastuse ajal luges Galina talle mõne luuletuse, mille oli oma abikaasale kirjutanud. Kuulates palvetas Valja, et Galina hakkaks armastama Jeesust ja kirjutaks Jumalale sellist armastusluulet, mida ta oma mehele oli kirjutanud.

Mõni päev pärast Galina operatsioonipäeva tuli Valja Galinat külastama, kuid leidis, et Galina oli juba haiglast välja lastud. Valja helistas talle ja küsis, kuidas tal läheb ning Galina kutsus Valja enda juurde külla.

Valja elas kaugel ega saanud sageli külas käia, seepärast palus ta kohalikul kogudusevanemal Galinat külastada. Kogudusevanem külastas teda ja nad hakkasid koos Piiblit uurima. Galina kutsus sõpru oma koju kogudusevanemaga Piiblit uurima ja nad moodustasid väikese piibliuurimisgrupi. Kogudusevanem kutsus Galinat ja ta sõpru piirkonnas peetavatele evangeelsetele koosolekutele. Galina ja mõned sõbrad läksid ning Galina sai ristitud. Ta oli seal kandis esimene naine, kes adventistiks sai.

Galina kirjutab ikka veel luuletusi, kuid nüüd kirjutab ta armastusest, mille leidis Jumalas.

Teie misjoniannetused aitavad sellistel töelistel nagu Valja ja ka vabatahtlikel minna uutesse piirkondadesse üle kogu Euro-Aasia Divisjoni, et otsida Jumala armastuse järele janunevaid hingi.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetest toetab kiriku ehitamist Moldova pealinna Kišinjovi. Suur tänu.

Fakte

- * Moldova asub Venemaast läänes ning piirneb Ukraina ja Rumeeniaga. Rahvaarv on 4,5 miljonit. Moldova pealinnas Kišinjovis on miljon elanikku.
- * Peaaegu pool Moldova elanikest on õigeusklikud kristlased. Moldovas on peaaegu 12 000 adventisti; see teeb ühe adventisti iga 383 elaniku kohta.

Võimalus

- * Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetest toetab uue kiriku ehitamist Moldova pealinna Kišinjovi.

Valentina Iljevits on kirjandusevangelist Moldovas.

23. veebruar 2008
Moldova

Veel üks uks

Charlotte Ishkanian

Anatoli oli väsinud ja tahtis koju minna, kuid siis nägi ta viimast maja tänaval.

Anatoli läks kurnatult majast eemale. Ta jalad valutasid ja õlad olid longus. Kui ta oli olnud nõus vabatahtlikuna voldikuid jagama, polnud tal aimugi, kui väsitav see on. Ta tahtis minna koju ja puhata, kuid ta oli lubanud külastada iga maja ning tal oli veel üks maja külastamata. Ta sosistas palve ja hakkas eeskoja poole astuma.

Anatoli on teismeline, kes elab Moldovas, väikeses riigis, mis asub Venemaast läänepool. Tema kogudus oli teinud üleskutse külastada linnas igat maja. Nad moodustasid meeskonnad ja kõik said oma piirkonna. Meeskonnad külastasid iga kodu ja jagasid voldikuid Jumalast ning pakkusid inimestele piibliuurimisvõimalust.

Anatoli võttis kohustust tõsiselt. Ta palus Jumalal tulla kaasa inimesi külastama. Seejärel koputas ta, voldikud käes, innukalt esimesele uksele.

Tunde hiljem kõndis Anatoli järjekordse ukse juurest eemale, õlad longus. Ta ei teadnud varem, kui väsitav on misjonäri töö. Ta oli koputanud paljudele ustele ja külastanud paljusid inimesi. Ta tahtis

minna koju ja puhata. Kuid tänavale astudes tuli talle meelde ülesanne külastada iga kodu. Ta sosistas veel ühe palve enne, kui astus puust varikatuse alla ja koputas uksele. Ta kuulis seest hääli ja mõtles, et perel on külalised. Aga enne, kui ta lahkuda jõudis, paiskus üks lahti ja keskealine naine kutsus ta sisse.

„Tere tulemast,“ ütles naine. „Tule, istu,“ julgustas ta. „Kas sa sooviksid tassikest teed?“ Anatoli istus ja võttis kuuma joogi vastu. Mitu noort tuli teda tervitama. Anatoli üllatunud ilmet nähes tutvustas naine talle oma 12 last. Kaksteist last! Anatoli oli šokeeritud.

Anatoli pakkus perele raamatut ja Piibli uurimiseks registreerimise kaarti. Perekond tänas teda ja tundus raamatukese üle rõõmustavat. Anatoli oli seal mõne minuti ja tõusis siis, et lahkuda. Pereema saatis ta väravani ja kutsus teda tagasi.

Anatoli läks bussipeatuse poole kergema sammuga. Ta oli rõõmus, et oli läinud selle viimase majani ja otsustas neid uuesti külastada.

Kui Anatoli perekonda uuesti külastas, tundusid nad olevat teda nähes rõõmsad. Aga kui ta püüdis vestluse Jumalale viia, märkas ta, et vanemad muutusid ettevaatlikuks. Nad esitasid küsimusi tema uskumuste kohta ning pärisid, kuidas tema kirik erineb sellest, kuhu nemad kuuluvad. Anatoli vastas nende küsimustele Piibli tekstidele toetudes. Siiski jäid vanemad reserveerituks, kuid vanim tütar Nataša kuulas Anatoli juttu innukalt.

Kui kogudus kavandas evangeelseid koosolekuid, kutsus Anatoli ka oma uusi sõpru. Nataša tahtis koosolekutele minna, kuid vanemad ei lubanud. Ent Anatoli oli üllatunud, nähes seal Natašat, Vanjat ja Lenat. Anatoli tervitas neid ja küsis: „Kas vanemad muutsid meelt ja lubasid teil tulla?“

„Mitte just päris,“ vastas Nataša. „Me ütlesime emale, et läheme jalutama. Kuid ma sain täna õhtul nii palju teada, et tahan tulla igal õhtul. Ma ei tea, kas mu vanemad lubavad meid igal õhtul jalutama.“ Anatoli lubas palvetada nende eest, et nad saaksid koosolekutel käia.

Nataša, Vanja ja Lena käisid koosolekutel, aga kui nad küsisid vanematelt luba minna hingamispäeva hommikul kirikusse, siis

vanemad ei lubanud. Sõnakuulelikult jäid kolm teismelist hingamis-päeval koju, kuid keeldusid töötamast, mis vihastas vanemaid. Nataša keeldus kohalt liikumast. „Jumal on Jumal,“ ütles ta. „Ta pole keegi selline, keda võib teenida kord või kaks aastas. Teda tuleb teenida kogu aeg. Ja Tema sõna tuleb kuulata. Tema käske tuleb järgida.”

Nataša, Vanja ja Lena töötasid nädala sees kõvasti, et lõpetada oma osa kodutöödest reedeks. Nad lootsid, et vanemad lubavad neil minna hingamispäeval jumalateenistusele.

Nataša jäi kindlaks Jumalale ja sai ristitud. Vanja ja Lena ühinesid rajaleidjatega. Kolm teismelist on oma perele nii heaks eeskujuks, et vanemad ei ole enam vastu sellele, et nad adventkirikus käivad. Ja kui nooremad lapsed tahavad Nataša, Vanja ja Lenaga kirikusse kaasa minna, on vanemad nõus.

Nataša usub, et ühel päeval on terve pere adventus koos Jumalat teenimas. Ja Anatoli on rõõmus, et ei jätnud seda viimast maja külastamata. Kuna ta oli ustav, sai ta uusi sõpru ja tutvustas perele Päästjat.

Teie misjoniannetused aitavad rahastada evangeeliumitööd kodus ja üle kogu maailma. Suur tänu annetuste eest.

Fakte

- * Moldova asub Venemaast läänes ning piirneb Ukraina ja Rumeeniaga. Selle 4,5 miljonit elanikku on üsna ühtlaselt linna ja maapiirkondade vahel jaotunud.
- * 2006. aastal elas Moldovas peaaegu 12 000 adventisti ehk üks adventist iga 383 elaniku kohta. Veidi alla poole elanikkonnast on õigeusklikud kristlased. Teistesse kristlikesse konfessioonidesse kuulub umbes 15% rahvastikust.
- * Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetab kiriku ehitamist Moldova pealinna Kišinjovi.

Anatoli Chobanu oli 13-aastane, kui ta kohtas perekond Moldavanut ja tutvustas neile Jeesust.

Charlotte Ishkanian on ajakirja Mission toimetaja.

1. märts 2008

Kasahstan

Ristiisa poeg

Meity Ismailov

Ta põgenes välismaale, et pääseda politsei käest, kuid Jumal sai ta kätte.

Mitial oli kõik, mida ta soovis. Tema perekond elab Kasahstanis. Mitia isa oli kuritegeliku sündikaadi rikas ja mõjuvõimas liige ning tema heaks töötasid inimesed kodu- ja välismaal. Päeval ja öösel tulid majja inimesed, tuues tihtipeale kaasa raha täis kohvleid. Mitia oli uhke isa ja lugupidamise üle, mida kõik talle osutasid.

Teismelisena otsustas Mitia, et kool on aja raiskamine. Tema isa ei olnud kooli lõpetanud ja Mitia nägi, kui rikas ja mõjuvõimas ta oli, seepärast otsustas Mitia, et ka tema ei käi koolis. Ta hakkas pidusid korraldama, jooma ja uimasteid tarvitama.

Oma pillava elustiili rahastamiseks otsustas Mitia rajada oma „äri“, sellise, nagu oli isal. Isa juhiste abil olid Mitial peagi oma mehed, kes tõid talle raha. Mitia oli kasvanud üles kriminaalses maailmas ega muretsenud sellepärast, kas tema tegevus oli õige või vale, kuni korralikult maksti.

Asjad läksid hästi, kui kaks Mitia kamba liiget vahistati. Nad ütlesid, et Mitia on nende ülemus ning politsei väljastas loa tema vahistamiseks. Keegi hoiatas Mitiat ja Mitia põgenes linnast enne, kui politsei ta kätte sai.

Mitia põgenes naaberriiki, kuni politsei jättis tema otsimise. Seal ei saanud ta oma äri juhtida, ning tal oli palju vaba aega mõtlemiseks.

Keegi andis Mitiale kristlikku kirjandust, mille ta läbi luges. See rääkis elust, mis oli nii erinev kõigest sellest, mida Mitia oli tundnud; elust, mis rajaneb armastusel, mitte kurjusel ega vägivallal. Mitia imestas: „*Kas selline elu on tõesti võimalik?*“

Raamatutes osutati Piiblile ning Mitia läks endale Piiblit otsima. Ta leidis selle ühes poes vanade raamatute virnast. Ta hakkas seda lugema ega saanud enam käest panna. Kui ta luges, ei olnud ta enam oma senise eluga rahul. Varastamine, tapmine, peod ja uimastid ei tundunud enam ahvatlevana. Ta igatses rahu, lootust ja sellist elu, mida on Piiblis kirjeldatud – elu koos Jeesusega.

Mitia soovis rääkida oma perele ja sõpradele, et on olemas parem moodus elamiseks. Ta lipsas üle piiri ja läks koju tagasi. Koju saabudes vahistati ta peaaegu kohe. Ta sai teada, et kaks tema sõpra olid surma mõistetud ja teda võis oodata sama saatus.

Üksinda vangikongis istudes hakkas ta oma tuleviku üle mõtlema. Ta pöördus lohutuse saamiseks Piibli poole. Teised vangid, kes teadsid Mitia kuulsust, küsisid talt, miks ta Piiblit loeb. Ta ütles, et leidis sellest raamatust Jumala ja ta on nüüd teine inimene. Mitia rääkis teistele vangidele Jumala andestusest. Mitita üks palve oli, et kui Jumal tahab, saaks ta vangist välja ja võiks uut elu alustada. Imekombel sai ta kolm kuud pärast vahistamist vabaks.

Kodus tagasi olles soovis Mitia leida vastuseid küsimustele, mis tal tekkinud olid. Talle tuli meelde kristlasest naaber ning ta läks temalt küsima segaseks jäänud asju. Kui naine ukse avas, oli ta Mitiat nähes üllatunud, kuid kutsus ta sisse. Peagi vastas ta Mitia küsimustele Piibliga.

Naaber selgitas, et laupäev on hingamispäev ning näitas talle Piibli salme, mis öeldut kinnitasid. Ta rääkis Mitiale väikesest kristlaste grupist, kes käisid läheduses asuvas majas igal hingamispäeval koos jumalateenistusi pidamas ning naine kutsus Mitia sinna. Mitia võttis kutse vastu.

Ta hakkas seal käima igal hingamispäeval ning hämmastus, mõistes, et adventistid õpetasid kõike seda, mida ta Piiblist oli lugenud.

Kui mõni Mitia vana sõber kutsus teda jooma või kaarte mängima, oli ta üllatunud Mitia vastuse peale. „Mul on nüüd uus elu,“ ütles ta neile. „Ma olen nende asjadega lõpetanud. Minu elu rajaneb Jumalal ja Tema armastusel.“

Jumala armastus muutis Mitia elu nii, et tema vanemad ja sõbrad kuulavad, kui ta selgitab, et tema isand on nüüd Jeesus, mitte kuritegevus. Selle asemel, et talle selga keerata, austavad nad tema uut eluviisi ja kuulavad, kui ta räägib sellest, mida Jumal tema elus teeb.

Praegu on sellel endisel kuritegeliku perekonna perepojal teine soov – juhtida oma pere Jeesuse jalge ette, uue isanda juurde.

Meie misjoniannetused aitavad muretseda kirjandust, mis juhib iga päev otsivaid hingi Jumala juurde. Suur tänu, et aitate annetuste abil maailmale kuulutust viia.

Fakte

- * Umbes pool Kasahstanis elavatest inimestest on moslemid; suurem osa ülejäänud rahvastikust on õigeusklikud kristlased.
- * Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada misjonikeskuse Almatõs, Kasahstani suurimas linnas.

Meity Ismailov elab Kasahstanis.

8. märts 2008
Usbekistan

Viimaks ometi vaba

Sergei Aleksejev

Sergei Aleksejev püüdis ikka ja jälle narkootikumidest vabaneda; siis tuli tema ellu Jumal.

„Sa pead kohe lahkuma!“ ütles mu sõber. Ma noogutasin vaikides, võtsin oma väikese koti ja läksin sõbra kodust jaheda talveõhu kätte. „*Kuhu ma nüüd lähen?*“ mõtlesin ma. Kibekülm tuul pilkas mind, sest mul ei olnud kusagile minna.

Ma olin nädal aega tagasi tulnud sõbrale külla, lootes leida sooja koha magamiseks. Sõber veenis oma vanemaid lubama mind mõneks päevaks nende juurde jääda. Aga kui nad avastasid, et ma olin varastanud asju ja need uimastite eest maha müünud, olin tagasi tänaval.

Ma olin uimastisõltlane. Uimastid olid mu tervise laastanud, nii et ma ei saanud enam töötada. Ma ei suutnud ilma kepi või karguta kõndida. Ma laenasin kõigilt tuttavatelt raha. Ja kui ma ei saanud laenata, siis varastasin, et osta uimasteid. Naine ja lapsed olid mind maha jätnud ning ma kartsin minna oma korterisse, hirmust, et seal võib mind oodata politsei või keegi, kellele võlgu olen. Seepärast magasingi tänavatel. Kui ma ühel päeval korterisse tagasi läksin, oli see rämpsus täis ja aknad olid katki lõõdnud. Siis magasin pargipinkidel ja mujal, kus sain. Mu elu oli maapealne põrgu ja ma tundsin end madalamana, kui olin iial arvanud inimest langevat.

Kui sain oma väikse riikliku pensioni, kulutasin selle kiiresti uimastitele. Keegi leidis mu teadvusetult tänaval lamamas ning ma ärkasin haiglas.

„Sa sured,“ ütles arst. „Uimastid tapavad su kuu jooksul, kui sa oma elu ei muuda.“ Ma kuulasin tuimalt, kui ta jätkas. „Me hoiame sind mõne päeva siin, Siis saadame rehabilitatsioonikeskusesse. Kui sa uimastite tarbimist ei lõpetada, oled sa varsti surnud.“

Kui arst palatist lahkus, mõtlesin ma: „*Mida ma valesti teinud olen? Miks mu elu selliseks on muutunud?*“ Ma ei tahtnud surra! Ma tõusin, kuigi mul oli valus, ja läksin välja mõtlema. Ma leidsin pingi ja istusin päikese kätte. „*Mis nüüd?*“ mõtlesin ma. Kuid vastust ei olnud.

Siis nägin ammust koolikaaslast, keda ma polnud ligi 10 aastat näinud. Ma hüüdsin teda ja ta tuli lähemale minu juurde. Ta tundus olevat šokeeritud, nähes, kui haige ma olin.

Me vestlesime mõne minuti ja siis hakkas sõber rääkima Jumalast. Ma mõtlesin, et ta püüab mind mingisse veidrasse rühmitusse värvata, kuid ta rääkis palvest. Ta jutustas, kuidas Jumal suudab mind päästa sõltuvusest, kui ma Teda palun ja usun. Siis õpetas ta mind palvetama.

Samal õhtul palvetasin sõbra juhiste järgi ja esimest korda kuude jooksul jäin kergesti magama. Ma ärkasin järgmisel hommikul õnneliku tundega. Õed olid hämmastunud minu muutumist nähes.

Sellest päevast alates palvetasin iga päev, paludes Jumalal hoida mind uimastitest eemal. Ja Jumal tegi seda! Ma ei tarvitanud enam kordagi uimasteid.

Ma hakkasin rääkima kõigile tuttavatele sõltlastele, et Jumala vägi suudab ka neid sõltuvusest päästa, nagu Ta mind päästis. Ma kutsusin neid oma korterisse, kus me koos palvetasime. Ma kuulutasin neile Jumala tervendavast väest.

Sõber oli rääkinud mulle seitsmenda päeva adventkirikust, seepärast otsisin selle üles ja hakkasin seal käima. Sealsed inimesed näitasid mulle Jumala armastust. Nad aitasid mul püsida uimastitest eemal. Kui ma nägin, mida Jumal ja Tema lapsed minu elus tegid, andsin ma oma elu Jumalale.

Kui ma sõin tervislikumat toitu ja hoolitsesin oma keha eest paremini, hakkas tervis taastuma. Mul ei olnud enam liikumiseks vaja karke või ratastooli, sest ma suutsin ise kõndida.

Ma hakkasin unistama rehabilitatsioonikeskuse avamisest, et aidata teisi samal moel, nagu mind aidati. Koguduseliikmed olid selle poolt ja aitasid mul keskuse avamiseks raha koguda. Selle unistuse täitumine võttis mitu aastat aega, kuid nüüd kasutab Jumal mind teiste sõltlaste abistamisel sõltuvuse köidikuist vabanemisel.

Ma olen näinud paljudes eludes Jumala väge toimimas. Ma olen veendunud, et Jumal suudab muuta ükskõik kelle elu, olenemata sellest, kui kaua või millest ta sõltunud on. Jumal suudab uimastite küürist päästa igäihe, kes Teda palub.

Kuid Jumal tegi mulle rohkem kui pelgalt uimastitest vabastamine. Ta näitas mulle oma armastust koguduseliikmete kaudu ja Ta päästis mu. Suur tänu iganädalaste heldete misjoniannetuste eest, mis aitavad tuua Jumala armastuse valgust pimedatesse hingedesse, nagu oli minu oma ja nagu on need, kellega ma praegu töötan. Teie annetuses päästavad elusid igaviku jaoks.

Fakte

- * Usbekistan on osa Lõuna Unioonist (sinna kuuluvad ka Kasahstan, Kõrgõzstan, Tadžikistan ja Türkmenistan). Usbekistan on oma 26,8 miljoni elanikuga Lõuna Uniooni rahvarikkaim riik.
- * Ülekaalukas religioon Usbekistanis ja kogu Kesk-Aasias on islam.
- * Usbekistanis elab umbes 1329 adventisti; ehk siis üks usklik iga 20 000 elaniku kohta.

Võimalused

- * Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus aitab lõpetada Almatõ misjonikeskuse, kuhu tuleb ka kirik.

Sergei Aleksejev juhib uimastisõltlaste rehabilitatsioonikeskust Usbekistanis.

15. märts 2008

Kasahstan

Suurim au

Ulžan Omarbekova

Viimast korda kummardas Ulžan juubeldava rahvahulga ees ja tuli lavalt ära. 25 aastat oli Ulžan nautinud lauljakarjääri kogu endise Nõukogude Liidu piires. Kuigi tol ajal ei olnud religioon populaarne, uskus Ulžan, et Jumal oli temaga.

Ulžan kasvas üles oma vanaema juures Kasahstanis. Tema vanaema, sügavalt usklik naine, ei rääkinud palju. Kuid ta õpetas oma eeskujuga. Ulžanil on meeles, kuidas vanaema palvetas viis korda päevas. Ulžan kandis vanaema mõju kaasas kogu elu. Isegi siis, kui ta oli juba kuulsaks saanud, palvetas ta ikka enne iga esinemist, paludes Jumalalt abi kordaminekuks.

Kui Ulžan pensionile läks, tuli ta Kasahstani tagasi.

Ühel päeval kohtas ta noormeest, kes küsis, kas ta usub Jumalat. Kui Ulžan ütles, et usub, rääkis noormees talle oma usust ja näitas mõningaid vaimulikke raamatuid. Ulžan ostis mitu raamatut ja kiirustas koju neid lugema.

Kui ta alustas lugemist, ei saanud ta enam lõpetada. „Need raamatud pöörasid mu elu pea peale,“ ütles Ulžan. „Ma naersin rõõmust, teada saades, kui väga Jumal mind armastab, ja nutsin, kui mõistsin, millise ohvri tõi Jeesus minu eest. Ma kahetsesin oma patte ja tundsin Jumala andestust minusse voogamas. Neis raamatuis olid

võimsad tõed, mida ma varem kuulnud polnud, ja ma teadsin, et need on Jumalast. Ma rääkisin kõigile, kes kuulata tahtsid, et Jeesus armastab neid.”

Ulžan soovis teenida Jumalat koos nende noortega, kes olid talle raamatud müünud. Aga kus nad koos käivad? Kuidas ta nende kiriku leiab? Instinktiivselt teadis ta, et see pole ükski neist ohtrasti kaunistatud templitest ega kaunitest mošeedest tema kodulinna. See peab olema lihtne palvemaja.

Ta läks sinna piirkonda, kus oli kohanud raamatut müüvat noormeest. Oma rõõmuks leidis ta noormehe ja ta sõbrad. Ulžan rääkis neile oma vaimulikust teekonnast ja küsis, kus nad jumalateenistusi peavad. Noormees rääkis talle, kuidas palvemaja leida ja kutsus teda hingamispäeval jumalateenistusele.

Järgmisel hingamispäeval läks Ulžan esimest korda adventistide jumalateenistusele, mida peeti kodus. Ulžan vaatas ja kuulas, jälgides hoolega kõike toimuvat. See oli lihtne teenistus, kus lihtsad inimesed palvetasid ja teenisid koos Jumalat. Seintel ei rippunud ikoonid; altari ees ei suitsutatud viirukit. Valitses harras õhkkond. Ulžan tundis suuremat rahu kui eales varem.

Uued sõbrad kutsusid teda piirkonnas peetavatele evangeelsetele koosolekutele. Ulžan läks ja liitus ristimisklassiga. Peagi sai ta ristitud. Ta ühines kooriga ja tema sügav hääl andis vanadele adventlauludele uut väge.

Ulžan ei suutnud oma usku endale hoida. Ta jutustas sõpradele, mida oli avastanud ja kutsus neid jumalateenistusele. Ta hakkas oma kodus korraldama väikese grupi koosolekuid, et rääkida Jumalast. Paljud Ulžani sõbrad võtsid tema tunnistuse tõttu Jeesuse oma Päästjaks ja on adventkogudusega ühinenud.

Ulžan koostas õppetükid, mida kasutada piirkonnas domineeriva religiooni liikmete hulgas. Teda hakati kutsuma läheduses asuvatesse küladesse ja linnadesse usust tunnistama.

Ühel päeva kohtas Ulžan adventisti, kelle nimi oli Aman. Mees rääkis Ulžanile, et tema pere ei mõista usku, ja kutsus teda oma kulla

Kristusest õpetama. Kui Ulžan kohale jõudis, leidis ta eest inimesi täis maja. Mõned seisis ustel ja akendel, et tema juttu kuulata.

Kolm päeva õpetas Ulžan inimesi hommikust õhtuni. Ühe päeva loeng kestis peaaegu kuni keskööni. Kuid inimesed ei lahkunud. Nad tahtsid kuulata Ulžani juttu ja külvasid ta küsimustega üle.

„Miks ei ole keegi meile sellest varem rääkinud?“ küsis üks mees. Kolmanda päeva lõpul tõusis eestkõneleja ja ütles Ulžanile, et nad olid otsustanud paluda Ulžanil küllasse jääda ja nende vaimulikuks juhiks saada. „Me ostame sulle lehma ja korteri, kus elada,“ ütles mees talle.

Ulžan keeldus viisakalt pakkumisest, sest ta pidi ka teistes küllades käima ja teisi inimesi õpetama. Kuid tema töö kandis vilja ja praegu on selles küllas väike usklike kogudus.

Ulžan oli arvanud, et tema lavakarjäär oli tore ja rahuldust pakkuv, kuid Jumalal oli tema jaoks varuks midagi veel paremat. „Jeesuse leidmine ja Tema armastusest kõnelemine, näha, kuidas inimesed pöörduvad pimedusest Jumala armastuse valguse juurde pakub palju rohkem rahuldust kui ükskõik milline kuulsus ja au,“ ütleb ta.

Teie misjoniannetused toetavad tööd Kasahstanis ja kogu Euro-Aasia Divisjonis, kus miljonid ootavad võimalust näha esimest korda Jumala armastuse valgust.

Fakte

- * Kasahstan on Venemaast lõunas asuv riik, kus domineerib islamiusk. 15,3 miljoni elaniku hulgas on 3239 seitsmenda päeva adventisti; ehk üks adventist iga 4724 elaniku kohta.

Võimalus

- * Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetab misjonikeskuse ehitamist Almatõsse.

Ulžan Omarbekova on Kristusest tunnistav tööline Kasahstanis.

22. märts 2008
Kesk-Aasia

Misjonäride perekond

Maria Vatanovitš

Kui misjonärid tulevad uude piirkonda, kaasatakse kogu perekond Jumala töösse.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel tütarlapsel ette kanda.]

Minu nimi on Maria. Mina ja mu pere oleme Kesk-Aasias misjonärid. Me kolisime selle piirkonna suurde linna 2005. aastal.

Siia saabudes ei tundnud me kedagi, Kuid rääkisime innukalt Jumala armastusest. Ent kõigepealt tuli meil leida elukoht. Mu vanemad otsisid mitu päeva korterit. Kui inimesed teada said, et oleme kristlased – pealegi misjonärid – saadeti mu vanemad minema. Ma olen kindel, et mu vanematel oli pisut heitunud tunne, kuid lõpuks leidsid nad üürimiseks korteri.

Me kolisime sisse ja hakkasime kohe sõprust sobitama. Kuid tundus, et inimesed kardavad meiega rääkida. Siis saime teada, et kohaliku palvemaja õpetaja oli inimesi hoiatanud, et nad „nende uutega“ ei räägiks. See tähendas meiega.

Teised tegid meie töö ja elu selles linnas raskeks. Ühel päeval tuli politsei meie koju ning viis isa ja ema politseijaoskonda. Neid

küsitleti mitu tundi, uuriti dokumente ja loeti korterist leitud kirjan- dust. Kuigi emal oli mu imikust väikevend kaasas, ei lasknud polit- sei teda vabaks. Vanemad vastasid küsimustele ausalt, öeldes, et nad on adventusklikud. Katsumuse ajal palvetasid mu vanemad võimalu- se pärast tunnistada neile linnaametnikele Jumala armastusest. Pär- rast tundidepikkust küsitlemist palus politseijaoskonna ülem endale laste Piiblit ja Piibli õppetükke. Seejärel lasi ta mu vanematel min- na. Jumal oli pööranud raske olukorra õnnistuseks, mille eest tänasi- me Teda.

Mu vanemad leidsid linna teises piirkonnas väikese maja ja me kolisime sinna. Kuid meie kohalolekust oli teatatud kohalikus palve- majas ja probleemid algasid uuesti. Teismeliste kambad tulid meie ukse taha, ähvardasid meid ja püüdsid kaklust alustada. Kuid mu isa tuletas neile leebelt meelde, et nende teod ei vasta nende püha raa- matu sõnadele; ta luges neile mõned tekstid nende enda pühadest kirjutistest ja noored läksid meie maja juurest ära.

Tihti peale ärkasime öösel kivide kukkumisest plekk-katusele või akende purunemisest. Keegi murdis majja sisse ja viis isa väärtus- likke asju ära. Siis tuli jälle politsei ja süüdistas meid naabritele narkootikumide jagamises. See polnud tõsi, aga ikkagi tuli meil talu- da küsitlemist.

Kõigi nende raskuste kestel jäid mu vanemad ustavaks Jumalale ja oma misjonäri kutsumusele selles linnas. Ning vähehaaval jätsid inimesed meie ahistamise ja hakkasid kuulama Jumala armastuse kuu- lutust.

Sageli peatasid mind tänaval inimesed ja küsisid: „Kes sa oled ja miks sa siin oled?“ Üks niimoodi küsinud tüdruk sai mu sõbraks. Tema nimi on Fatima. Kui ta küsis, miks me siia linna kolisime, rääkisin talle, et tulime inimestele Jeesusest Kristusest rääkima. Ma kutsusin ta endale külla, et ta saaks rohkem Jeesusest teada, kui soo- vib. Fatima tuli ja kuulas lugusid Jeesusest. Ta esitas palju küsimusi Jumala kohta ja me vastasime talle, tsiteerides pigem tema enda püha raamatut kui Piiblit. Kuid meie üllatuseks soovis ta Piiblist õppida.

Me andsime Fatimale mõned Piibli õppetükid ja Fatima hakkas neid meie kodus õppima. Mõnikord tõi ta Jeesusest kuulama ka oma venna või õe. Kui Fatima sai teada, et kavandame ümbruskonnas terviseseminari, tõlkis ta meie jaoks materjalid kohalikku keelde.

Pärast mõnda aega Piibli uurimist soovis Fatima ristimist. Praegu on ta meie linna adventkoguduse liige.

Kord määras mu õpetaja lastevanemate koosoleku laupäevaks. Ma rääkisin emale ja ta läks õpetaja juurde. Ema ütles õpetajale, et me oleme usklikud ega osale laupäeval ilmalikes tegevustes. Selle asemel, et vihaseks saada, tahtis õpetaja meie usust rohkem teada. Ta hakkas mu vanematega Piiblit uurima.

Ma rääkisin ühele teisele koolikaaslasele, Nadjale oma usust. Nadja rääkis oma emale ja nüüd on meie emad sõbrannad. Nadja ema käis minu vanemate peetud seminaril ja Nadja käib hingamispäeviti meiega koos jumalateenistustel. Tal on teine õpetaja kui mul ning ta rääkis õpetajale, et ei tule laupäeval kooli, sest käib kirikus.

Kesk-Aasias ei ole lihtne misjonär olla, kuid Jumal annab meile kannatlikust ning aitab leida uusi sõpru Jeesuse jaoks. Teie misjoniannetused toetavad meiesarnaseid misjonäre rasketes piirkondades, kus me räägime Jumala armastusest neile, kes seda veel kuulnud pole. Suur tänu teile!

Fakte

- * Kesk-Aasia riigid on Kasahstan, Kõrgõzstan, Tadžikistan, Türkmenistan ja Usbekistan. Suurem osa selles piirkonnas elavatest inimestest järgivad islami usku.
- * Kesk-Aasia riikides elab 26,8 miljoni inimest, kellest 6600 on adventusklikud; ehk üks adventist 8943 elaniku kohta.

Maria Vatanovitš ja tema pere on maailmamisjoni pioneerid, kes töötavad Kesk-Aasias.

29. märts 2008

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Tunnistades Kristusest Euro-Aasia Divisjonis

Osatäitjad: kolm jutustajat [*Märkus: kuigi jutustaja ja reporterid ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et ei pea kõike lugema. Harjutage mõned korrad, et osatäitjad tunneksid end vabalt lisamaks vajadusel häälevarjundeid.*]

Vahendid: suur Euro-Aasia Divisjoni kaart (skannige ajakirja kaanelt kaart ja projekteerige ekraanile).

Esimene jutustaja: [*Näita kaardil Almatõ linna Kasahstanis.*]

Kasahstan asub Kesk-Aasias, Venemaast lõunas. Nõukogude ajal asustati Kasahstani arvukalt venelasi, ukrainlasi ja teisi etnilisi gruppe. Praegu on umbes 60% riigis elavatest inimestest etnilised kasahhid ja 30%-40% venelased ja muud rahvused. Kasahhid on traditsiooniliselt moslemid, venelased enamasti õigeusklikud kristlased. Kasahhid elavad üldiselt väiksemates linnades ja maapiirkondades, samal ajal kui venelased ja teised rahvusrühmad elavad rohkem põhjapool ja suuremates linnades.

Kogodus püüab selles piirkonnas rohkem kanda kinnitada. Praegu on rahvaarv 15 miljonit, neist umbes 3200 on adventistid, mis teeb ühe adventisti iga 4600 elaniku kohta. Laiaulatuslikud evange-

lismikampaaniad ei lähe enamikes piirkondades läbi, seega peab kogudus lootma Jeesuse tutvustamisel isiklikule evangeeliumitööle.

Kasahstani kogudus ehitab riigi suurimasse linna Almatõsse misjonikeskust. Keskus saab peagi valmis ja selles on polikliinik, hambaravikabinet, inglise keele kool, seminari- ja loenguruumid ning kirik. Keskusest töötab saada võimas evangeeliumitöö vahend selles Kesk-Aasia võtmelinnas.

Meie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus toetab selle keskuse hoonete lõpetamist ja uste avamist inimestele, kes veel Jeesust ei tunne. Aitame selle projekti lõpetada ja teostada Almatõ ja Kasahstani elanike unistuse.

Teine jutustaja: *[Ole kaardil valmis näitama Valgevenet ja Moldovat ning Krasnodari, Irkutskit ja Petropavlovsk-Kamtšatskit Venemaal.]*

Kogudused üle kogu Euro-Aasia Divisjoni vajavad jumalateenistuste hooneid. Mõned kogudused, mis rajati siis, kui riik avanes evangeeliumitööks 1980-ndate lõpus ja 1990-ndate alguses, käivad ikka veel koos üürisaalides. Paljud vanemad kogudused kaotasid oma kirikud kommunistliku perioodi ajal.

Selle kvartali kolmeteistkümnes annetus aitab viiel kogudusel ehitada uue jumalateenistuste hoone või lõpetada juba alustatud projektid. Need asuvad Euro-Aasia kaugetes piirkondades. *[Näita kaardil, kui nimetad.]* Kogudused asuvad järgmistes linnades:

- Brest, peamine tööstuslinn Valgevenes;
- Chiřinau, endine Kiřinjov, Moldovas;
- Kransodar Venemaal, Musta mere lähedal;
- Irkutsk Venemaal, Baikali järve lähedal;
- Petropavlovsk-Kamtšatski, Venemaa olulisim sadamalinn Kaug-Idas Vaikse ookeani ääres.

Aidates neil kogudustel kirikud lõpetada, aitame ka teisi kogudusi, kes samuti püüavad kirikut ehitada. Andkem oma vahenditest Venemaale kirikute ehitamiseks.

Kolmas jutustaja: Euro-Aasia Divisjonis on palju vajadusi ning mõned märgid näitavad, et selles maailma piirkonnas võib evangeeliumi kuulutamise aeg lühike olla. Me saame täna aidata kaasa päästekuulutuse levitamisele sellel adventkoguduse maailma suurimal alal. Kutsume teid üles annetama heldelt ohvriannetuse, et aidata praegu Euro-Aasias täituda unistustel ja toimuda imedel.

[Annetus.]

Teadmiseks annetajatele

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetuste abil ehitati Zaokski seminarile mitmeotstarbeline hoone. Selles on suur saal Venemaa pikkadel talvekuudel sportimiseks ning jumalateenistuste ja koguduse suurte koosolekute pidamiseks. Zaokski seminari tudengid ja õppejõud ning Euro-Aasia Divisjoni koguduseliikmed tänavad teid!

Järgmised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on keskmes Inter-Ameerika Divisjon. Erilised projektid hõlmavad Mehhikot ning Trinidadit ja Tobagot.

2008. aasta kolmandal kvartalil on keskmes Põhja-Ameerika Divisjon.